

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.051 van 18 november 2022
in de zaak A. 237.522/XII-9279**

In zake: 1. de NV DTO
2. de NV DELTA THERMIC
samen vormend een tm
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Renaud Simar
kantoor houdend te 1160 Brussel
Jules Cockxstraat 8-10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW ALGEMEEN ZIEKENHUIS DIEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stijn Maeyaert en Ewoud Hacke
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koloniënstraat 18-24

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 oktober 2022, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het Algemeen Ziekenhuis Diest van 4 oktober 2022, waarbij de opdracht voor de uitvoering van HVAC- en sanitaire werken bij de bouw van een nieuw ziekenhuisgebouw aan de nv Imtech wordt gegund.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 november 2022.

Kamervoorzitter Paul Lemmens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cédéric Moerenhout, die *loco* advocaat Renaud Simar verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Lisa Haenen, die *loco* advocaat Stijn Maeyaert verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De vzw Algemeen Ziekenhuis Diest schrijft een opdracht uit voor het leveren en plaatsen van HVAC (“heating, ventilation and airconditioning”) en sanitair voor de nieuwbouw van een ziekenhuisgebouw.

3.2. Op 4 oktober 2022 beslist de raad van bestuur van het Algemeen Ziekenhuis Diest om de opdracht te gunnen aan de nv Imtech.

Dit is de bestreden beslissing.

Die beslissing wordt met een schrijven van 5 oktober 2022 ter kennis van de verzoekende partijen gebracht. In dat schrijven wordt meegedeeld dat de verzoekende partijen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring kunnen instellen bij de Raad van State.

3.3. Op 20 oktober 2022 dienen de verzoekende partijen de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Dezelfde dag laten zij ook een dagvaarding in kort geding voor de voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg te Leuven betekenen. Die zaak is nog aanhangig bij de voorzitter.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

4. De verwerende partij werpt een exceptie op, gesteund op het ontbreken van rechtsmacht. Zij voert aan dat de verwerende partij geen administratieve overheid is in de zin van artikel 14, § 1, van de wetten op de Raad van State.

5. Artikel 24, eerste lid, van de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’ bepaalt dat voor de “verhaalprocedures” bedoeld in de artikelen 14, 15 en 16, namelijk de vorderingen tot vernietiging en tot schorsing van de in de voormelde artikelen bedoelde beslissingen en de vorderingen tot schadevergoeding wegens de onwettigheid van een dergelijke beslissing, de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de “verhaalinstantie” is “wanneer de aanbestedende instantie een overheid is als bedoeld in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State” (1°) en de gewone rechter “wanneer de aanbestedende instantie geen overheid is als bedoeld in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State” (2°). Deze bepaling lijkt van toepassing op de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden gunningsbeslissing.

Overeenkomstig het voormelde artikel 14, § 1, van de wetten op de Raad van State mag de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtscollege wordt toegekend, enkel kennis nemen van beroepen tot nietigverklaring ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden “administratieve overheden” en van een aantal met name genoemde overheden van andere aard.

6. Een vereniging van privaatrechtelijke aard die, ook al is zij opgericht of erkend door de overheid en ook al is zij onderworpen aan de controle van de overheid, geen beslissingen kan nemen die derden kunnen binden, heeft niet de aard van een administratieve overheid. Hiervoor doet niet ter zake dat haar een taak van algemeen belang wordt toevertrouwd.

7. In het bestek wordt de verwerende partij aangemerkt als de “aanbestedende overheid”. Zij blijkt evenwel een vereniging zonder winstoogmerk te zijn.

Uit niets blijkt dat zij zou beschikken over de bevoegdheid om beslissingen te nemen die derden kunnen binden.

Het gegeven dat zij bij de voorbereiding en het nemen van de bestreden toewijzingsbeslissing bepalingen van de regelgeving op de overheidsopdrachten heeft toegepast, is niet van aard om daaruit af te leiden dat zij te dezen als administratieve overheid is opgetreden. In de eerste plaats kan de regelgeving op de overheidsopdrachten immers ook van toepassing zijn op privaatrechtelijke personen. Voorts strekt de bestreden beslissing er enkel toe een opdracht toe te wijzen of niet toe te wijzen aan bepaalde inschrijvers. Deze inschrijvers beoogden vrijwillig met betrekking tot de opdracht in een contractuele relatie te treden met de verwerende partij.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet lijkt te hebben gehandeld als een administratieve overheid in de zin van artikel 14, § 1, van de wetten op de Raad van State. De Raad van State lijkt derhalve zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

8. De omstandigheid dat de verwerende partij in haar kennisgeving van de bestreden beslissing heeft vermeld dat daartegen een beroep kan worden ingesteld bij de Raad van State doet aan het voorgaande geen afbreuk. Die vermelding heeft immers geen invloed op het vastgestelde gebrek aan rechtsmacht in hoofde van de Raad van State.

9. De exceptie is ernstig.

V. Kosten

10. De verwarring die de verwerende partij heeft doen ontstaan door

de onjuiste vermelding van de beroepsmogelijkheden bij de kennisgeving van de bestreden beslissing, verantwoordt dat de kosten van de vordering te haren laste worden gelegd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 400 euro, een bijdrage van 24 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien november tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Paul Lemmens,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Paul Lemmens